

Mizser Attila

az akarat elmélete

/Benedek Elek után szabadon/

elmesélem a hófehér biztostű
tetszés szerinti meséjét
mondjuk...
felszúrta magát egy molekulára

---

depresszió

---

köpött rám a TV-maci
is

---

a ketyegés délutáni estje

---

a tér alatt karnyújtásnyira
álarcos lábbetétek
túszait simogatják
pályaőrök masíroznak
zománcarcú egykedvűséggel
az aranyat tojó tyúk előtt
felhajtott ingben ül a ketyegés
halottait siratja

---

szakított paraméter

szüntelen pergő
sírkö-vek
ki-ben-léte
próbáltuk piszkavassal

gödrünkbe került

csak

engesztelhetetlen
üvegorgánumú
parafenomén elefántok
köröket ugrálnak
nem látszat
nem látszanak

agresszió

nyomok fojtották
hézagcsendjét

md2

érleled
agyad teflonkéseivel
vagdosod
felállnak az
útpadkák

tagtalan lesz

négysosros

ha elindulok
magam előtt
lépéseimet követve
eltévedek

intenzíve

sokan kérték a parton
föltett földeket kocogtatott

begyűrődött és kigondolkodott
lovak a hajógyárban

kitalálom önmagam elleni háborúnk perverzizását

szadizmus

egy téglányi gondolat
lyukakat szőtt
a végtelenbe

az eszméző

nem beszélt a kéz
felkent ábrákól kinyomta
hulláma

vak-vágányok

adott a mű és a felette elterülő olvasó
 vagy hallgató aki megpróbálja kibányászni
 gondolatai alól a lényegét
 – és a siker ma valahogy nem kap szerepet –

fényeket kaparásztam az üveg alá
 csőstül zuhantak a keretek megvont szemöldökei
 kint a szél hallucinálgatott az ablakba szorult a kép

a szerző megfordul nyakába kapja a
 bal keze felé eső gondolatíságot és
 váracskákat kezd építeni
 az olvasó a helyzetet kihasználva
 valahogy nem érti magát – felháborodik –
 és számolni kezd

buszjáratok tompulnak a csendbe kiszámolódik
 isten két szeme közé eső – ezidáig – ismeretlen terület
 az értelem legközelebb megtalált kulcsa megdugja az
 első útjába kerülő lyukat

az olvasó cigarettára gyújt
 a füstön keresztül kísérletezik az
 egymásba olvadó mondatok szétválasztásával
 a szerző körmét rágcsálja megpróbálja álomba fojtani
 a bizonytalanságot – reménykedik –

indulatok ficamodnak ki
 a tapétába szögelt izzadságcsepp fogócskába
 kezd a ház köldöke körül merevtomporú díszbokrok
 vágódnak az éghez

a szerző továbbra is keresi az olvasó tekintetét
 a tükörrel gyakorol
 – van itt valaki – kérdezi és a két mozdulat
 között elbizonytalanodik

belső érzelmek lépnek egérútra és valahogy bennem
 törik a tubusba zárt végzet vágányok csődülnek a vonat
 alá

az olvasó elmereng a szerzőn és kidobja használt
 fogkefe gyűjteményét és mivel vasárnap van
 megnézi a waltdisneyt –
 lassan elfelejti a szerzőt és megnyugszik